

Gurur Tablosundaki Çatlak: 35. Madde Araştırma Görevlileri ya da “SBF”nin Mültecileri”

**Yavuz Yıldırım
Ezgi Ören
Elifhan Köse
Selcen Kök
Yılmaz Demirhan
Cengiz Ekiz
(35. Madde Asistanları)**

Siyasal Bilgiler Fakültesi 150 yıl içinde çok sayıda bürokrat, yönetici, iş adamı, düşünce insanı ve sanatçı yetiştirirken son 15 yılda önemli bir görev daha alarak taşra üniversiteleri için bilim insanı yetiştirme sorumluluğunu üstlendi. Belki bu uzun tarihin ancak onda birlik bir kısmına tekabül ettiği için göz ardı edilebilecek bir özellik olsa da, güncelliği ve bu sorumluluğun halen devam ediyor oluşu nedeniyle konu, 150 yılın değerlerinde kendine yer bulmalı diye düşünüyoruz.

SBF, bilim insanı yetiştirme sorumluluğunu üzerine almakla birlikte, kuruluş felsefesinin gerekleri doğrultusunda, bilimsel düşünme pratiklerini yerleştirme ve bu pratikleri yurdun her yanında başarıyla yerine getirecek kişileri eğitme işini de üstlenmiş oldu. Memleketin ilerleme ve çağdaşlaşma hedeflerini yerine getirecek unsurları üretmekte bir kaynak vazifesi görmüş olan Fakültemiz, yeni açılan üniversitelerin yine bu hedefler doğrultusunda görev yapabilmeleri için gerekli insan kaynağının yetiştirilmesinde tarihsel bir rol yerine getirmekte.

Ancak yaşanan ve halen devam etmekte olan deneyimler göstermektedir ki, SBF'nin 150 yıllık gurur tablosunda, bu son görev başarıyla yerine getirilen bir iş olarak yer almamaktadır. İşte bu yazının amacı, taşra üniversitelerinde öğretim elemanı ihtiyacını karşılamak amacıyla, BİYEP¹ veya 35. madde² kapsamında, SBF'de yüksek lisans ve doktora eğitimi alan akademisyenlerin yaşadıkları sorunları dile getirmek, taşrada SBF geleneğini temsil edecek olan bu bilim insanlarına, Fakülte'nin tarihi misyonuna yakışmayacak şekilde, "buralı olmayan" şekilde davranılmasının yanlışlığını vurgulamak ve bunu bir kere daha deşifre etmektir.

Bu konuda son birkaç yıldır, özellikle Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümü üzerinden, çeşitli girişimler yapıldı. İlgili araştırma görevlilerinin sorunlarını dile getiren raporlar hazırlandı, toplantılar yapıldı, görüşmelerde bulunuldu. Fakülte sınırları içerisinde kalan bu girişimler, daha da özelinde söz konusu rapor, hukuki boyutları da göz önünde bulundurularak Rektörlük boyutunda da sunulmak ve savunulmak aşamasında. Bu yazıyı da söz konusu rapor çerçevesinde hazırladık. Dolayısıyla burada değinilecek noktalar, daha önce anlatılmış-aktarılmış-dile getirilmiş olabilir. Bu bağlamda yazının güncelliği bulunmuyor. Ancak güncel olan, sorunların halen devam ediyor oluşu. Hatta sanki bu sorunlar bir çözüm sürecine girmiş de sonuçlar bekleniyormuş gibi bir ortam yaratılması ve sıklıkla yapıldığı gibi bir suskunluk sürecinin başlaması, bu konunun tekrar güncellenmesi gereğini doğuruyor. SBF'nin 150 yıllık şanlı geçmişinde, böylesi çözümsüz bırakılan ve ısrarla çözülmeyen bir konu sanıyoruz ki yoktur. Dolayısıyla böylesi nadide özellikteki bir konunun tekrar ve tekrar gündeme getirilmesi, Mülkiye dergisi aracılığıyla tarihe bir not düşülmesi gerektiği inancındayız.

1 BİYEP: (Bilim İnsanı Yetiştirme Projesi) Ülke çapında üniversiteler ağı oluşturarak üniversitelerarası işbirliğine dayanan faaliyetlerle ülkenin gereksinim duyduğu alanlarda nitelikli bilim insanı yetiştirmeyi ve bunun yanı sıra kurum ve kuruluşların araştırmacı olarak istihdam etmek için ihtiyaç duyduğu doktoralı insan gücünün yetiştirilmesine de katkıda bulunmayı amaçlayan yatırım projesidir. Bu proje, Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı (DPT)'nin Teknolojik Araştırma Sektöründe 2005K120140 projesi ile yer almaktadır. (<http://www.ankara.edu.tr/gorsel/dosya/BP/Yontem.htm> 30.09.2008)

2 Madde 35: Yükseköğretim kurumları kendilerinin ve yeni kurulmuş ve kurulacak olan diğer yüksek öğretim kurumlarının ihtiyacı için yurt içinde ve dışında, kalkınma planı ve hedeflerine ve Yüksek Öğretim Kurulu'nun belirteceği ihtiyacı ve esaslara göre öğretim elemanı yetiştirirler. (17.08.1983 tarih ve 2880 sayılı kanununun 18. maddesiyle eklenmiştir.) Öğretim elemanı yetiştirilmesi amacıyla üniversitelerin araştırma görevlisi kadroları, araştırma veya doktora çalışmaları yaptırmak üzere başka bir üniversiteye, Yüksek Öğretim Kurulu'na geçici olarak tahsis edilebilir. Bu şekilde doktora veya tıpta uzmanlık veya sanatta yeterlilik payesi alanlar, bu eğitimin sonunda kadrolarıyla birlikte kendi üniversitelerine dönerler. (17.08.1983 tarih ve 2880 sayılı kanununun 18. maddesiyle eklenmiştir.) Yurt içi veya yurtdışında yetiştirilen öğretim elemanları, genel hükümlere göre bağlı oldukları yüksek öğretim kurumlarında mecburi hizmetlerini yerine getirmek zorundadırlar. Bu yükümlülüğü yerine getirmeyenlere, yüksek öğretim kurumlarında görev verilmez. Özel kanunlarla getirilen mecburi hizmet çalışmaları bu hükmün dışındadır. (http://www.yok.gov.tr/mevzuat/mevzuat_kanun.htm, 29.03.2008)

Genel Bilgiler

35. madde uygulamasının hayata geçirildiği 1997 yılından bu yana, Ankara Üniversitesi bu madde kapsamında görevlendirilen üniversiteler arasında sürekli üst sıralarda bulunmaktadır. Ankara Üniversitesi'nin ilgili raporuna göre 1997-2002 arasında 859 ve 2003-2004 akademik yılında 641 araştırma görevlisi bu kapsamda üniversite bünyesinde görevlendirilmiştir. Bu sayının içinde Sosyal Bilimler Enstitüsü ve SBF bünyesinde Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi bölümünün de istihdam edilen araştırma görevlisi sayısında ilk sırada olduğu yine raporlara yansımıştır. Edinilen deneyimler sonucunda 35. madde ile görevlendirilen araştırma görevlilerinden yeterli "verim" in alınmadığı ve uygulamanın kısmen başarısız olduğuna dair Aralık 2007 tarihli "Ankara Üniversitesi Bilim İnsan Yetiştirme Projesi Gelişme Raporu", sürecin 33, 35 ve 50/d maddelerini birlikte kapsar şekilde BİYEP adı altında yürütülmesini öngörmektedir. Bu şekilde, bir "yatırım projesi"ne dönüşecek olan bilim-insanı yetiştirme süreci, akademik kaynakların araştırma görevlilerine adil bir şekilde dağıtılması ve onların bilimsel faaliyetlerine destek olunması amacını taşısa da 2007 yılı itibariyle ilgili araştırma görevlilerinin akademik faaliyetlerine söz konusu amacın yansımadağı rahatlıkla gözlenebilir ve dolayısıyla raporda vurgulanan amacın yeterli ve etkili oranda hayata geçirildiği söylenemez.

Rapor, ulusal akademik durumu analiz ederek BİYEP'i bir ihtiyaç olarak ortaya çıkarırken projenin hedeflerini şöyle belirlemektedir:

"Bilim İnsanı Yetiştirme Projesi kapsamında Ankara Üniversitesi'nde, diğer üniversiteler, kurum ve kuruluşlar adına yetiştirilecek kişiler; gireceği lisansüstü programın kabul ölçütlerine uyarak eğitime başlayacak ve eğitimini tamamlamada başarı şansı çok yüksek olacaktır; eğitimini hem yurtiçi hem de yurt dışı deneyim edinerek sürdürecektir; tez araştırmasını bilim ve teknolojinin en güncel ve aynı zamanda ülkenin ihtiyacı olan konular arasından seçebilecektir; eğitim-öğretim ve araştırma sürecinde öğrenme ve araştırma için özel olarak sağlanan altyapı, malzeme ve deneyim paylaşımı olanakları bulacaktır; eğitimini tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi araştırma ve altyapı olanaklarından yararlanmayı sürdürebilecek; ortak araştırmalar oluşturabilecek, öğretim üyesi olarak görev aldığı üniversitede veya araştırmacı olarak görev aldığı kurum ve kuruluşlarda araştırmalarını devam ettirme zorluklarını en aza indirecektir."³

Rapor ayrıca hem BİYEP/ÖYEP kapsamında olan hem de 35. maddeye bağlı araştırma görevlilerin sorunlarına dört ana başlık halinde değinmektedir.⁴

3 <http://www.ankara.edu.tr/gorsel/dosya/BP/Biliminsani.htm>

4 <http://www.ankara.edu.tr/gorsel/dosya/BP/rapor.htm>

Sorunlardan ilki halihazırdaki BİYEP kadrolarının üniversitelerden gelen yetişmiş öğretim elemanı talebini karşılayamamasıdır. İkincisi BİYEP'e bağlı akademisyenlerle 35. madde araştırma görevlileri arasında proje ve diğer destekler açısından meydana gelen eşitsizliktir. Üçüncü ana başlıkta ise düzenlemenin yeni olmasından dolayı meydana gelen yönetsel, hukuksal karışıklıklar ve deneyimsizlikten ileri gelen sorunlar birkaç cümleyle dile getirilmektedir. Eğitimini tamamlayarak üniversitesine dönen araştırma görevlisinin projede belirtildiği şekliyle nasıl destekleneceğine dair bir belirsizliğin mevcudiyetine de raporda dikkat çekilmektedir.

Oysa ki projenin yürütülmesine dair eksiklikler projenin üstlendiği en temel prensipleri yerine getirememesinden dolayı giderek çeşitlenmekte ve ağırlaşmaktadır. 2007 tarihli raporda ortaya konulan bu belirsizlik dahi, bugüne değin uygulanmış olan yurtdışına ve yurtiçine 33, 35 ve 50-d maddelerine bağlı olarak öğretim elemanı göndermeye dönük uygulamaların aksaklıklarına yönelik eleştirilerle ve yeni ulusal akademik hedeflerle ortaya çıkan BİYEP'in kuruluş dayanağı ve elde ettiği sonuçları birlikte değerlendirmeye dönük, ayrıntılı bir çalışmanın aciliyetle yapılması gerektiğine işaret etmektedir. Bu tür bir değerlendirme için istatistiksel verilerden öte, bu programlardan yararlanan araştırma görevlilerinin, ilgili projede çalışan Ankara Üniversitesi akademisyen ve memurların projenin yönetilmesi ile ilgili dile getirdikleri sorunların bu değerlendirmede yer alması gerekir. Dolayısıyla projenin hedeflerinin gerçekleşmesi açısından projenin yürütülmesinin koşulları netleşmeli ve Ankara Üniversitesi içerisinde yürütmenin basamakları hukuki ve akademik olarak kurumsallaşmalıdır. Bu noktada hatırlanması gereken BİYEP'in, Ankara Üniversitesi'nin bu projeyi geliştirip yönlendirebilecek gerekli akademik ve idari yapıya sahip olduğu iddiasını taşıyarak yaratılmış olduğudur⁵.

YÖK'ün bugüne dek uygulanan 35. madde ile BİYEP arasındaki hedefsel ve hukuksal farklılık, yüksek lisans öğrenimlerini Ankara Üniversitesi'nde yapan araştırma görevlilerinin durumunu muğlak hale getiren nedenlerinden biri olarak görülebilir. Ancak her iki görevlendirme biçiminde de söz konusu edilen "öğretim elemanı yetiştirme" hedefinin somut prosedürünün tanımlanamaması ve yukarıda dile getirilen BİYEP'e ilişkin hedeflerin nasıl gerçekleştirileceğine ilişkin yönetsel karmaşa birbiriyle yakından ilgilidir. BİYEP'in hali hazırda önüne koyduğu hedeflere uygun hangi araçları yarattığı/yaratacağı, program 2005'ten bu yana uygulamaya geçmesine rağmen henüz netlik kazanmamıştır. Diğer bir deyişle, Ankara Üniversitesi projenin başlangıcında belirttiği taahhütleri başarılı bir şekilde yerine getirememektedir. Ancak buna rağmen, yapılan yeni antlaşmalarla, BİYEP veya 35. madde kapsamında araştırma görevlisi alımına devam edilmektedir.

5 <http://www.ankara.edu.tr/gorsel/dosya/BP/Amac.htm>

35. madde kapsamındaki araştırma görevlileri, öncelikle bağlı oldukları üniversiteyle bir taahhüt ve kefalet senedi imzalamaktadır. Bu senetlerde YÖK herhangi bir standart belirlememiştir. İlgili araştırma görevlileri söz konusu kanun maddesi uyarınca görevlendirildikleri süreye eşdeğer mecburi hizmetle yükümlü oldukları halde, bu senet ve taahhütnamelere ayrıca mecburi hizmet süresi eklenmekte ve başarısızlık, istifa, görevden çekilme durumunda bağlı olunan üniversite söz konusu senetleri işleme koymaktadır. Bu bağlamda söz konusu senetler araştırma görevlilerine karşı bir tehdit unsuru olarak kullanılmaktadır. Son yıllarda söz edilen gerekçelerle görevden ayrılan araştırma görevlilerine karşı açılan adli ve idari davalarla, görevli olunan yıllar boyunca alınan maaşların yasal faizleriyle geri istenmesi uygulamasına, maaşların hizmet karşılığı ödendiği gerekçesiyle, Yargıtay kararı ile son verilmiştir. Ankara 27. Asliye Hukuk mahkemesi 2000/583 Esas, 2002/122 nolu kararına istinaden Yargıtay 15. Hukuk Dairesi 2002/5025 Esas, 2003/203 karar nolu ilgili örnek kararı ve yine buna ilişkin, Danıştay Dava Daireleri Genel Kurulunun 2002/557 Esas, 2002/809 Karar nolu Taahhüt ve Kefalet senetleriyle ilgili kararı mevcuttur.

Yukarıda söz edilen senet ve taahhütnamelerin 35. madde kapsamındaki araştırma görevlilerine iş güvencesi sağladığı yönündeki yaygın kanaat doğru değildir. Tek taraflı bir anlaşma niteliğindeki bu taahhütnameler araştırma görevlisine değil, bağlı olunan üniversiteye güvence vermektedir. Buna göre söz konusu araştırma görevlisi doktorasını tamamladıktan sonra üniversitesine döndüğünde, bağlı olduğu üniversitenin kendisine herhangi bir kadro tahsis etme zorunluluğu bulunmamaktadır. Oysa üniversite, araştırma görevlisini görev yapmaya zorlayabilmekte, görevi yapmaması veya istifa etmesi durumunda yaptırımlar uygulayabilmektedir.

35. madde uygulamasından BİYEP'e doğru bir geçişin, yaşanan sorunları azaltıcı ya da proje olanaklarından ilgili araştırma görevlilerinin yararlanmasını sağlayıcı bir etki yarattığını söylemek zordur. Üniversitenin diğer fakültelerine kıyasla sorunların çok daha can alıcı olduğu 150 yıllık Fakültemizde yaşanan sorunlar, aşağıda en genel hatlarıyla özetlenecektir.

Fakülte Boyutu

Uygulama süreciyle ilgili kafa karışıklığı ve farklılıklar, hukuki zeminin sağlam olmaması gibi nedenlerle de birleşince öğretim üyesi yetiştirme sürecinin tam olarak işlemediği daha net olarak görülmektedir. Bununla birlikte söz konusu sürecin, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde büyük ölçüde tıkandığı rahatlıkla söylenebilir. Öyle ki Fakültemiz, öğretim elemanı olarak yetiştirme sorumluluğunu üstlendiği,

kendi sevk ve idaresine tabi olan araştırma görevlisi “çalışanlarına”, işlerini yürütebilmeleri için kullanabilecekleri bir oda bile verememektedir. Türkiye üniversitelerinde, başka bir üniversite adına öğretim elemanı olarak yetiştirilmek amacıyla alınan araştırma görevlilerine çalışmak için mekan imkanı sunmayan tek fakülte, Siyasal Bilgiler Fakültesi’dir. Diğer tüm üniversite ve fakülteler, bu sorunu bir şekilde aşmışken, 150. yılını dolduran SBF, çalıştırdığı ve yetiştirmek üzere aldığı bu akademisyenleri, bir kenara atarak unutmaya çalışmaktadır.

2007 verilerine göre, 35. madde ve BİYEP kapsamında görev yapan 80 araştırma görevlisi bulunmaktadır. Bu araştırma görevlilerinin en fazla sayıda bulunduğu bölüm, 39 kişi ile, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümüdür. Fakültede işletme ve iktisat bölümleri başta olmak üzere tüm bölümlerin, bu kapsamdaki araştırma görevlisi istihdamını giderek azalttığı gözlemlenmektedir. Yukarıda değinildiği gibi, gerekli altyapı imkanları olduğu halde daha önce öğretim elemanı yetiştirme projesine giren ve bu amaçla merkezi bütçeden destek alan kimi bölümlerin, son zamanlarda fiili olarak bu projenin dışına çıkması manidardır.

Fakültede bu kapsamda görev yapan araştırma görevlilerinin birçoğu sorunlarını, “kişisel yollarla” çözüme eğilimindedir. Diğer bir deyişle, birlikte çalıştığı öğretim üyelerinin odalarını boş zamanlarda kullanmakta veya onların onayıyla kendilerine oda imkanı bulabilmektedir. Kurumsallığının 150. yılında, sorunlarını hala geçici ve kişisel yollarla aşmaya çalışma çalışması, Fakültemiz adına üzüntü verici bir durumdur. Daha da kötüsü, “böyle bir sorun olmadığı”na dair, fakülte yönetiminin ve kimi öğretim üyelerinin gösterdiği dirençtir. Açıkça hukuki bir boşlukta bulunan çalışanlarının haklarını savunmak yerine, kişisel çözüm yollarını örnek göstererek “sorun yokmuş” gibi davranmak, Fakültemizin olgunluğuna yakışmamaktadır.

Oysa ki tersine, gideceği üniversitelerde SBF geleneğinin bir taşıyıcısı olarak görülecek bu genç akademisyenlerin, SBF’li olma hissini yakalaması için, kurumsal desteğin olabildiğince artırılması gerekir. Gideceği üniversitede SBF’li addedilecek olan, ancak SBF’de “dışarıklı” olarak görülen araştırma görevlileri, tam anlamıyla “belirsizlik mıntıkası”na takılı kalmıştır. Ne öğrenci ne akademisyen olabilen bu kişiler, fakültenin her türlü görevlendirmesine tabiyken, neredeyse hiçbir beklentisi fakülte tarafından karşılanamamaktadır. Ders aşamasında, bu sorumluluk bir şekilde ders aldığı öğretim üyelerine havale edilirken, tez aşamasıyla birlikte, ne bir bilgisayar, ne fakülte içi ve dışı iletişimini sağlayacağı telefonu, ne eşyalarını koyabileceği bir dolabı ne de yazışmalarını sürdürebileceği bir işyeri posta adresi bulunmaktadır. Bu araştırma görevlilerine

uygun görülen adres, kütüphanedir. Diğer bir deyişle, lisans öğrencileriyle birlikte kullanacakları kütüphane, öğretim elemanı yetiştirme amacıyla istihdam edildikleri fakültenin, kendileri için tek açık kapısıdır. Acaba bu uygulamayı salık verenlerin beklentisi, taşra üniversitelerine döndüklerinde bu araştırma görevlilerinin SBF Kütüphanesi'ni övmeleri midir?

Öte yandan, 35. madde-BİYEY kapsamında SBF bünyesinde görevli araştırma görevlilerinin akademik yetkinliklerine/çalışmalarına dair şüphe, onların fakülte ile eklemlenmelerinde yaşadıkları önemli sorunlardan birisi olarak öne çıkmaktadır. Fakülte ile iletişimlerinin eksikliği doğrultusunda, SBF'nin bu araştırma görevlilerinin akademik donanımlarına etkisi sınırlı ölçüde kalsa da, bu araştırma görevlilerinin sanıldığı gibi akademik etkinliklerden uzak kalması söz konusu değildir. Araştırma görevlileri daha önce bahsedilen kurumsal eksikliklere bağlı olarak, akademik gelişimlerinde de kişisel gayretleri ile hareket etmektedirler. 2007 verilerine göre, SBF personeli olarak ilgili araştırma görevlileri, bir çok akademik faaliyette bulunmuşlardır ve bulunmaya devam etmektedirler.

Bu tür akademik faaliyetlerin SBF ve üniversite desteğini neredeyse hiç kullanmadan hayata geçirildiği göz önünde bulundurulursa, üniversitemiz ve fakültemizin taşra üniversiteleri için bilim insanı yetiştirme amacına dair adımlarının etkisiz ve yetersiz olduğu kabul edilmelidir. 2007 yılında bu bölüm içerisinde yapılan anket kapsamında edinilen bilgilere göre bu araştırma görevlilerinden 14'ünün çeşitli alanlarda yayınları bulunmaktadır. Bu liste, güncel haliyle, fakülte ve rektörlük yönetimine, hazırlanan raporla birlikte en kısa sürede sunulacaktır. Yukarıda belirtildiği gibi, bu faaliyetlerin kişisel istek ve çalışmalar ya da grup olarak hayata geçtiği ancak bilim-insanı yetiştirilmesini bir öz-görev olarak kabul eden üniversitemizin ve bu alanda en fazla araştırma görevlisine sahip fakültemizin, araştırma görevlilerinin bu çalışmalarına yeterli desteği vermediği bir kez daha vurgulanmalıdır. Ortak görüşümüz, ilgili araştırma görevlilerinin, akademik eksikliğine ya da gelişimine dair yerleşik "şüphe"nin, hazırlanan rapor aracılığı ile bir nebze olsun sarsılabileceği yönündedir. Unutulmamalıdır ki bu şüphe kendi başına, olanı "olmayana" çeviren davranışsal bir hal haline gelmiştir. Burada artık şüphenin nedeni kişisel değil, "sistemli" bir yok saymayı-görmezden gelmeyi mümkün kılan kurumsallaşmış bir aklın tutumudur.

Sonuç Yerine...

En az 5 yılını bu çatı altında harcayan ve akademik temellerini bu kurumda atan araştırma görevlilerinin, SBF ruhuna kazandırılması gerekmektedir. Çünkü, doktora çalışmalarındaki başarısına karşılık aldığı diplomadan başka, SBF'ye

katkılarından ötürü, sadece manevi değeri olan bir belge verilme nezaketi bile gösterilmeyen bu genç akademisyenler, gidecekleri üniversitelerde SBF'nin birer temsilcisi olacaktır. Halihazırda 150. yılını dolduran SBF'ye öğretim elemanı olarak yetiştirilmesi için "emanet edilen" araştırma görevlilerinin yaşadığı sorunlar göz ardı edilebilecek nitelikte değildir. Kurumsal geleneği ve kuruluş felsefesi ile bu yönde bir sorumluluğu kaldırma potansiyeline sahip bir kurumun, ısrarla ve hatta inatla bu sorunu çözmek istememesi, çalıştırdığı bu kişileri yok sayması, SBF'nin tarihsel kimliği ile hiç uyumlu değildir. Yıllardır süren kurumsal ilgisizlik ve yaşanan –ve yukarıda kısaca özetlenen- sorunlar, ister istemez araştırma görevlilerinde SBF'ye karşı bir "tepki"nin oluşmasına neden olmuş ve fakültede görev yapmaya karşı bir isteksizlik doğurmuştur. Bilinçli olarak yok sayma politikasının bir sonucu olan bu durum, hem akademik gelişimi hem de üretim sürecini olumsuz etkilemektedir. Buna rağmen çözüm iradesini gösteren ve bu konuda ısrar eden tarafın, 150 yıllık bir tecrübe yerine, yine genç nesil olması da manidar bir noktadır. Yetiştirmek amacıyla aldığı araştırma görevlilerinin, dönecekleri üniversitelerde SBF geleneğinin taşıyıcıları olması için kurumun acilen adımlar atması gerekmektedir.